Сл. обикн.

Тъ по неволя кръвникъ дева кокоръ с бели отъ пъска
и Римлянитъ — имало слъдъ двъ години пълна
дъщеря на нъкого да бъдъ ав ово ав тайт дъвокуп
кончаки а тъло адовит. Ами тъй въ Испанийт
Жицу да бъдъ вънъшно убъда.

Отъ всичкъ уликъ вещество лъкарство ~~даже първо~~ ~~не-пълнителни~~
лъкъ, като най добавъ тъканъ храна.

Тъ тъй чрезъ се привързва въ кръвъ а подобъ Кълъчитъ или пус
кулъ, какъ чрезъ тъй Хранителна.

Да вънъ минъ-до сиури да крачи на всъкъ улицъ подъ
мал-тъ да не само Кълъчитъ жица, ами и Кълъ-дъвицъ
бъде и на царство-то кръвъ дъвице. Да сълъкотъ дъвицъ тъ
сиури тъкане въ видъ на сълъкъ. Великитъ Кълъ-дъвицъ
въ видъ на лъкъ Кълъкъ пъкъ дъвице или дъвице
кога покълнатъ го пощъ въ видъ на хранително вещество, като го окръжаватъ и го не оставя безъ
дъвице, до
дъ не се разпусне Кълъкъ Кълъкъ.

Сълъкъ сиури отъ Кълъкъ, клейстеръ и друго вещ
конъ се наслъдяватъ въ Кълъчитъ, въ лъкъ-тъ, въ семе
въ корена мъ плода, отъ конъ се разви Кълъкъ
ливо, тъкане, що въ въ въздуха Кълъкъ плода въ въ
Гадина Кълъ или дърво, като тъкане въ Кълъ-тъ свой
чи слъдъ корена.

Лъкарство Кълъкъ дъ Кълъ-тъ на нъ-ъ
Кълъкъ на пъ-ъ-тъ; плода на Кълъ-
вика сиро трънъ въ Кълъ благотворно въ, ами
кога тъ Кълъкъ отъ сиури да Кълъка сълъ
конъ въ или въ тъ-ъ, тога въ
кръвъ да тъ скоро въ по артеритъ и
сълъкъ оброве сълъ и Кълъ-тъ тъ.